

Poté, co byl ve čtvrtek francouzským soudem předseda francouzské Národní fronty Jean-Marie Le Pen odsouzen ke třem měsícům podmíněčně, plus k pokutě 10 tisíc eur za „zlehčování nacismu“, nelze rozsudek komentovat jinak, než jako obskurní hru na spravedlnost.

Ještě zajímavější je snaha Le Pena vykreslit jako apologeta nacismu. Jen málokdo z novinářů, píšících o problematice francouzské krajní pravice, potažmo Národní fronty ví, že sám Le Pen se od roku 1944 účastnil některých akcí francouzského hnutí odporu, konkrétně jednotek FFI proti nacistickým okupantům.

Le Pen se měl porušení zákona dopustit poté, co v časopise Rivarol prohlásil, že „během německé okupace se ve Francii nic krutého ani nelidského nedělo.“ Zajímavé je, že zlehčování zločinů se děje od nepaměti, děje se i dnes, týká se i jiných historických období, než jen druhé světové války a přitom se vesměs přechází mlčením.

Kriminalizovat myšlení lidí, i takový způsob myšlení, který zpochybňuje a zlehčuje určité historické události, nebo zločiny (byť někdy možná značně nevkusně) je prapodivná praxe. Pokud bychom tuto záležitost chtěli zabsolutizovat, bylo by možné stíhat a soudit v podstatě kohokoli za zpochybnění čehokoli, co se týká totalitních režimů, nebo válek. Konkretizace, která dnes v otázce „myšlenkových pochybujících přečinů“ převládá, zase budí otázku, kdo by měl o tom, co zpochybnit lze a co ne, rozhodovat. Ale tam opět hrozí posun na rovinu zabsolutizování.

Ještě prapodivnější praxí ale je, když takové popírání a zlehčování probíhá bez povšimnutí například i na bázi států (a nejenom jich – arménská genocida, komunistické zločiny, atp., často v daleko „rozvinutější“ formě než bylo pouhé Le Penovo „okupace nebyla tak hrozná“) a přitom jsou souzeni jen konkrétní, cílení a vybraní jedinci. To nepřipomíná snahu o spravedlnost, nýbrž jen účelovou snahu využívat bolestné téma k útokům proti konkrétním jedincům a názorům.

Zahraniční zdroje například [zde](#), nebo [zde](#).